

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/19/2025
Identifikačné číslo spisu: 1318201946
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1318201946.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ANACO FIN s.r.o., Bratislava, Miletičova 1, IČO: 47326786, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrej Struhár, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 51744775, proti žalovanému 1/ Ing. Z. N., G., J. XX a žalovanej 2/ JUDr. O. N., G., J. XX, obaja zastúpení Mgr. Zinou Hlbočanovou, advokátkou v Bratislave, Vajnorská č. 20, IČO: 42181119, o zaplatenie 21.587,85 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-11C/27/2018, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2024 č. k. 6Co/15/2023-344, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2024 sp. zn. 6Co/15/2023 v zmeňujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 03. októbra 2019 č. k. 11C/27/2018-160 žalovaným uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 15.896,01 eura, spolu s úrokom vo výške 8,5 % p. a. od 19. 03. 2015 do 17. 04. 2015 a úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p. a. zo sumy 15.896,01 eura od 21.12.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalovaným uložil povinnosť nahradiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 47,26% (výrok III.).

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žaloba je čiastočne dôvodná. V prvom rade sa zaoberal námietkou premlčania nároku uplatnenou žalovanými a dospel k záveru, že námietka premlčania je sčasti dôvodná. Uvedené zdôvodnil s poukazom na ustanovenia § 103, § 53, § 565 Občianskeho zákonníka. Argumentoval, že v prejednávanej spore nebolo sporné, že právny predchodca žalobkyne si svoje právo vyplývajúce zo zmluvy, právo vyhlásiť okamžitú splatnosť celej dlžnej sumy uplatnil, pričom splnil podmienky ustanovené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zosplatený dlh sa stal splatným 10-ty deň odo dňa doručenia výzvy žalovaným. Vyhlásenie bolo obom žalovaným doručené dňa 07. 04.

2015, dlh sa stal splatným dňa 17. 04. 2015. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, čo je dôvod, pre ktorý pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka samostatne a to od doby zročnosti jednotlivých splátok. Žaloba bola súdu doručená dňa 19. 03. 2018, pričom v tom čase boli premlčané splátky - za mesiac máj 2014 (splatná dňa 24. 05. 2014) až február 2015 (splatná 24. 02. 2015), t. j. spolu 10 splátok vo výške 2.380,80 eura (10 x 238,08 eura). Vo vyhlásení úveru za predčasne splatný právny predchodca žalobkyne uvádza, že ku dňu 16. 03. 2015 predstavuje istina sumu 18.038,73 eura. Po odpočítaní premlčanej časti istiny, desiatich splátok, predstavuje dlžná suma 15.657,93 eura. Úver bol zosplatnený dňa 17. 04. 2015, preto súd k nepremlčanej čiastke vyčíslenej ku dňu 16. 03. 2015 pripočítal aj jednu ďalšiu splátku splatnú dňa 24. 03. 2015 (splatnú pred zosplatnením) vo výške 230,08 eura. Z uvedeného dôvodu súd vyčíslenú sumu na 15.896,01 eura zaviazal zaplatiť žalovaných a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.2. Výrok o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobkyni aj dohodnuté úroky a úroky z omeškania odôvodnil tým, že v zmysle zmluvy bola dohodnutá úroková sadzba pevná a to 8,50 % p. a., preto súd zaviazal žalovaných ku zaplateniu dohodnutých úrokov zo sumy 15.896,01 eura od 19. 03. 2015 (pred týmto dátumom úroky premlčané) do 17. 04. 2015 a vo zvyšku žalobu zamietol. Súd vychádzal aj zo stanoviska č. 1/2019 Občianskeho kolégia Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zosplatnenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. O príslušenstve pohľadávky súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý si svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného záväzku, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak podľa zákona nie je povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

2. Na odvolanie žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 18. marca 2020 sp. zn. 6Co/30/2020 na odvolanie žalobkyne aj žalovaných rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žalovaným 1/, 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 15.896,01 eura s 5,05 % s úrokmi z omeškania od 21. 12. 2017 do zaplatenia, zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok I.). Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti úrokov z omeškania za obdobie od 20. 04. 2015 do 20. 12. 2017 vo výške 464,41 eura potvrdil (výrok II.). Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovaným uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni zmluvné 8,50 % úroky zo sumy 15.896,01 eura od 19. 03. 2015 do 14. 04. 2015 potvrdil (výrok III.). Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovaným uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni zmluvné 8,50 % úroky zo sumy 15.896,01 eura od 15. 04. 2015 do 17. 04. 2015 zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (výrok IV.). Výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti zmluvných 8,50 % úrokov zo sumy 15.896,01 eura od 18. 04. 2015 do 20. 12. 2017 potvrdil (výrok V.). Žalovaným priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok VI.).

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. novembra 2022 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. marca 2020 sp. zn. 6Co/30/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Odvolací súd, následne napadnutým rozsudkom č. k. 6Co/15/2023-344 z 24. apríla 2024 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 14.970,12 eura a úrok z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 14.970,12 eura od 21. 12. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.), rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. potvrdil (výrok II.), žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 38,70 % (výrok III.) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny

úradník (výrok IV.).

4.1. Odvolací súd opätovne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne ako aj žalovaných možno priznať čiastočný úspech. Pre úplnosť odvolací súd odkázal na rozhodnutie dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 5Cdo/42/2020, s tým, že k zhodnému riešeniu ohľadne prípadov vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, vyslovil dovolací súd aj v konaniach pod sp. zn. 1Cdo/94/2019, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/118/2019, 8Cdo/237/2019, 2Cdo/115/2019, 5Cdo/73/2020, 8Cdo/135/2020, 8Cdo/221/2019, 9Cdo/24/2020.

4.2. Námietku žalobkyne, že vyhlásením predčasnej splatnosti nezaniká záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky, a ani záväzok platiť úroky, uvedenú v bode 14. odôvodnenia rozhodnutia, vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú. Odvolací súd s poukazom na právny názor dovolacieho súdu v predmetnej veci vyjadrený v bode 23. odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu, dospel k záveru, keďže žalovaní sa dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 24. 05. 2014 a nasledujúcim dňom po uplynutí trojmesačnej doby (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), t. j. dňa 25. 08. 2014 sa žalobkyňa mohla prvý krát domáhať na súde svojho práva (pre nesplatenie uvedenej splátky sa stal splatným celý dlh), čo znamená, že deň 25. 08. 2014 je začiatkom počítania premlčacej doby/práva požadovať splnenie celého dlhu. V kontexte uvedeného, vyhodnotil námietku žalobkyne, či má nárok na zaplatenie zmluvných pevnou výškou dohodnutých úrokov aj po predčasnom zosplatení celého úveru, a to s poukazom na rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorý v bode 30.5. odôvodnenia rozhodnutia uzavrel, s odkazom na už uvedené svoje rozhodnutie pod sp. zn. 5Cdo/42/2020. Odvolací súd z predmetného rozhodnutia priamo citoval v odseku 35. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, v zmysle vyhlásenia úveru za predčasne splatený zo dňa 18.03.2015 patrí žalobkyni zvyšok nezaplateného dlhu a dohodnuté úroky za poskytnutý úver ako odplata za poskytnutý úver, vo výške ako pri riadnom plnení, keď úroky sa platia vo väzbe na jednotlivé splátky a zároveň postupne sa znižuje/zaniká aj záväzok. Pre žalovaných ako spotrebiteľov, v prípade omeškania so splácaním dlhu, ako sankcia bola strata výhody všetkých budúcich splátok. Odvolací súd za skutkovej situácie predmetnej úverovej zmluvy, v ktorej sa jej účastníci dohodli na pevnom úroku z poskytnutej sumy na celé obdobie t. j. k 24. 05. 2023, keďže právny predchodca žalobkyne už vo vyhlásení úveru za predčasne splatný dňa 18. 03. 2015 vedel aký je zvyšok dlhu a poznal aj výšku dohodnutého úroku, poznal výšku celého dlhu, no v predmetnom zosplatení vyzval žalovaných len na zaplatenie sumy 19.541,22 eura (zvyšok istiny 18.038,73 eura, úrok 1.497,95 eura, úrok z omeškania 4,54 eura), zaplatenie úroku z poskytnutej sumy za celé obdobie nežiadal. Odvolací súd uvedené uzatvoril s akcentom, že aj keď veriteľ má nárok na dohodnuté úroky za poskytnutý úver do konca dohodnutej doby splatenia/kapitalizácia zmluvného úroku (v predmetnej veci do 24. 05. 2023), v prípade zosplatenia úveru pri omeškaní splácania splátok úveru musia byť striktné dodržané zákonné podmienky (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka), nakoľko dochádza k uzavretiu/ukončeniu úverovej zmluvy, preto v zosplatení úveru musí veriteľ uviesť celú svoju pohľadávku voči veriteľovi v súlade s dojednaním vyplývajúcim z úverovej zmluvy. Zo strany veriteľa ide o jednostranný právny úkon/prejav vôle, na základe ktorého má vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť právo, a vyvoláva tak právne následky ktoré ustanovuje zákon (§ 565 Občianskeho zákonníka) alebo zmluva (čl. IV. odsek 6.). Uvedený názor odvolací súd vyvodil z podstaty inštitútu úrokov ako odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov, čo znamená, že platenie úrokov z poskytnutého úveru je rámcované dobou poskytnutia finančných prostriedkov (v danej veci to bolo do 24. 05. 2023), teda ide o vymedzenie celej pohľadávky. Pokiaľ ide o uplatnený zmluvný úrok výške 9,50 % p.a., odvolací súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko v čl. I. odsek 2. úverovej zmluvy, sa účastníci dohodli na zmluvnom úroku vo výške 8,50 % p.a., ktorý v prípade, že žalovaní porušia podmienky zmluvy, môže právny predchodca žalobkyne zvýšiť úrokovú sadzbu úveru o 1 % p.a. V žalobe však žalobkyňa explicitne neodôvodnila zvýšenie úrokovej sadzby o 1 % p.a. (čo do samotnej výšky a ani časového obdobia) a to ani v priebehu konania, preto na zvýšenie zmluvného úroku odvolací súd neprihliadal a rozhodnutie súdu prvej inštancie i s odôvodnením v tejto časti vyhodnotil ako správne.

4.3. V ďalšom sa odvolací súd zameril na posúdenie otázky premlčania vznesenej žalovanými, ktorú vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú. Odvolací súd poukázal na právny názor vyslovený odvolacím súdom v bode 31. odôvodnenia rozhodnutia. Žalovaní sa dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 24. 05. 2014 a tak prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby je deň 25. 08. 2014, čo je deň začiatku

plynutia premlčacej doby a práva žalobkyne požadovať splnenie celého dlhu. Keďže žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 19. 03. 2018, nárok žalobkyne spočívajúci v omeškaných splátkach od 25. 02. 2015 do 25. 08. 2014 v sume 1.666,56 eura vyhodnotil ako premlčaný (7 x 238,08 eura = 1.666,56 eura).

4.4. Námietku žalovaných, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uhradili právnomu predchodcovi žalobkyňi na úverový účet č. XXXXXXXXX. týkajúci sa predmetnej úverovej zmluvy sumu 7.900 eur (dňa 05. 01. 2016 sumu 2.000 eur, dňa 10. 03. 2016 sumu 600 eur, dňa 24. 03. 2016 sumu 300 eur, dňa 02. 05. 2016 sumu 5.000 eur), na čo súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neprihliadol, vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne dôvodnú. Odvolací súd konštatoval, že žalovaní túto svoju obranu len tvrdili a vôbec nepreukázali úhradu uvedených platieb. Žalobkyňa úhradu sumy 5.000 eur dňa 02. 05. 2016 na úverový účet č. XXXXXXXXX potvrdila, avšak zároveň uviedla a aj vydokladovala skutočnosť, že uvedená suma bola z predmetného účtu na žiadosť žalovaného 1/ preúčtovaná na iný úverový účet, ku ktorému však informáciu z dôvodu bankového tajomstva nemohla poskytnúť. Na uvedenú sumu nebolo možné týmto prihliadať. K zvyšku sumy uhradenej po predčasnej splatnosti úveru vo výške 2.900 eur (dňa 05. 01. 2016 suma 2.000 eur, dňa 10. 03. 2016 suma 600 eur, dňa 24. 03. 2016 suma 300 eur), odvolací súd uviedol, keďže žalobkyňa potvrdila úhradu predmetných platieb na úverový účet č. XXXXXXXXX týkajúci sa predmetnej úverovej zmluvy a iný pohyb uvedenej sumy z tohto úverového účtu netvrdila a ani žiadnym relevantným dôkazom nepreukázala, odvolací súd v tejto časti vyhovel odvolacej argumentácii žalovaných a sumu 2.900 eur vyhodnotil tak, že bola žalovanými uhradená po predčasnej splatnosti úveru (predčasná splatnosť dňa 17. 04. 2015) a túto z uplatneného nároku odpočítal.

4.5. Vzhľadom na vyššie uvedené a preukázané skutočnosti, že vo vyhlásení úveru za predčasne splatný listom zo dňa 18. 03. 2015, právny predchodca žalobkyne uviedol ku dňu 16. 03. 2015 dlžnú istinu vo výške 18.038,73 eura, od ktorej odvolací súd odpočítal premlčané splátky uvedené v odseku 38. tohto rozhodnutia vo výške 1.666,56 eura ako aj uhradenú sumu 2.900 eur po predčasnej splatnosti, a ďalej právny predchodca žalobkyne uviedol vyčíslené zmluvné úroky vo výške 1.497,95 eura, ktoré odvolací súd pripočítal (18.038,73 eura - 1.666,56 eura - 2.900 eur + 1.497,95 eura), dlžná suma tak predstavuje 14.970,12 eura a vo zvyšku napadnutý výrok II. súdu prvej inštancie potvrdil. Úrok z omeškania odvolací súd priznal vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 14.970,12 eura od 21. 12. 2017 do zaplatenia. Ohľadom príslušenstva pohľadávky sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, s odkazom na body 25. a 26. V tejto časti odôvodnenia sa odvolací súd zaoberal úrokom z omeškania vo výške 4,54 eura (vyčíslený vo vyhlásení úveru za predčasne splatný) s tým, že tento žalobkyňi nepriznal, nakoľko na úroky z omeškania vznikol žalobkyňi nárok s odkazom na odôvodnenie uvedené v odseku 38. rozhodnutia až nasledujúcim dňom po riadnom doručení vyhlásenia úveru za predčasne splatný, t.j. 18. 04. 2015.

4.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vyplývajúci z ust. § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP s tým, že žalobkyňa mala v konaní čiastočný úspech, priznal žalobkyňi voči žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 38,70 %.

5. Žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) podali voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu a zároveň, aby v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne zamietol a zmenil. Žalovaní si uplatnili aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5.1. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovoľatelia videli v tom, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, akým spôsobom sa vysporiadal s ich námietkou premlčania vo vzťahu k celému uplatnenému nároku. Uviedli, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné zistiť, prečo odvolací súd nárok žalobcu v časti sumy 14.970,12 eura a úroku z omeškania, t. j. vo výroku I. rozhodnutia odvolacieho súdu považoval za včas uplatnený a nepremľaný. Dovolatelia uviedli, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, ktoré skutkové tvrdenia považoval odvolací súd za relevantné, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, ako ich vyhodnotil, akými úvahami sa riadil a ktoré ustanovenia týkajúce sa premlčacej doby, jej dĺžky a ktorého právneho predpisu na skutkový stav

aplikoval. Taktiež uviedli, že odvolací súd takto rozhodol aj napriek tomu, že s poukazom na právny názor uvedený v bode 23. odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29. novembra 2022 dospel k záveru, ktorý uvádza v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Predmetný záver sa následne premieta aj do bodu 38. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čo je v príkrom rozpore s ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Dovolatelia ďalej namietali, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné zistiť, akým spôsobom právne posúdil vec, ak priznal žalobcovi úrok z omeškania zo zmluvného úroku vo výške 1.497,45 eura. Žalovaní tiež poukázali na bod 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd ich argumentácii, že uhradili po vyhlásení predčasnej splatnosti sumu vo výške 7.900 eur prihliadol len čiastočne, keď zohľadnil len sumu 2.900 eur. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z ktorého listinného dôkazu mal odvolací súd za preukázané, že by právnenému predchodcovi žalobcu žalovaný 1/ skutočne podal žiadosť o preúčtovanie sumy vo výške 5.000 eur na iný úverový účet. Z uvedených dôvodov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odvolací súd konanie zaťažil vadou vymedzenou v § 420 písm. f) CSP.

5.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolatelia uviedli, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku premlčania vo vzťahu k výroku I. rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalovaní uviedli, že v tejto časti odvolací súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 53 ods. 9, ust. § 101 a ust. § 103 Občianskeho zákonníka a zároveň sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe s poukazom na uznesenie dovolacieho súdu, sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29. novembra 2022, ktorým bol viazaný, v ktorom dovolací súd ustálil, že: „Najvyšší súd po zhrnutí významných hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec predostiera, že: Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splatením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh za podmienky, že v lehote 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž veriteľ môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka).“ Ďalej uviedli, že v predmetnom rozhodnutí dovolací súd tiež vyslovil, že: „Občiansky zákonník stanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby, a že za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a začiatku plynutia (všeobecnej) premlčacej doby je okamih splatnosti (zročnosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok (dlh) splniť, a nie momentom, kedy je dlžník k splneniu iba oprávnený.“ (bod 15. odôvodnenia rozhodnutia). „Zákonodarca všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu neustanovuje absolútne, zákon v konkrétne vymedzených prípadoch môže určiť i osobitnú premlčaciu dobu čo do okamihu začiatku jej plynutia, ako aj čo do jej dĺžky, takýto zámer ale z § 103 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť.“ (bod 21. odôvodnenia rozhodnutia). Poukázali pritom aj na neskoršie rozhodnutia dovolacieho súdu, a to uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/26/2022, sp. zn. 1Cdo/123/2022. Odvolací súd mal za preukázané, že žaloba žalobkyne bola na súde prvej inštancie podaná dňa 19. 03. 2018, nárok žalobkyne je preto premlčaný aj vo zvyšnej časti, v ktorej odvolací súd vyhovel. Odvolací súd sa zjavne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke premlčania v spotrebiteľských vzťahoch pri strate výhody splátok, pričom tento odklon vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, čím porušil princíp právnej istoty.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že podané dovolanie považuje za nedôvodné, keďže tvrdenia žalovaných nespĺňajú dovolacie dôvody vymedzené v § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uviedla, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2024 v podstatných bodoch spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto nedošlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces, čo je predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Napádané rozhodnutie dáva odpoveď na všetky otázky potrebné pre rozhodnutie o odvolaní žalovaných. Žalobkyňa poprela tvrdenia žalovaných o odklone od rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2020. Súčasne uviedla, že žalovaní v dovolaní opomínajú podstatnú skutočnosť, ktorou je práve obsah úverovej zmluvy stanovujúci podmienku pre uplatnenia práva veriteľa požadovať okamžité zaplatenie všetkých nárokov vykonaním jednostranného úkonu - oznámenia o zosplatení, ako

predpoklad vzniku účinkov splatnosti celého dlhu, a následne aj toho, kedy tento zosplatnený dlh je splatný. Vo vzťahu k ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedla, že popiera odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2020 a súčasne tvrdí, že žalovaní v dovolaní opomínajú podstatnú skutočnosť, ktorou je práve obsah úverovej zmluvy stanovujúci podmienku pre uplatnenia práva veriteľa požadovať okamžité zaplatenie všetkých nárokov vykonaním jednostranného úkonu - oznámenia o zosplatnení, ako predpoklad vzniku účinkov splatnosti celého dlhu, a následne aj toho, kedy tento zosplatnený dlh je splatný. Dovolatelia pri dovolacom dôvode podľa § 421 CSP prehládajú, že pre uplatnenie práva požadovať zaplatenie všetkých splátok z dôvodu ich nesplácania bolo nutné to, že zosplatnenie všetkých záväzkov mohlo nastať po splnení zákonných podmienok (omeškanie s úhradou splátky o viac ako tri mesiace, upozornenie na uplatnenie práva) a zároveň aj po splnení zmluvnej podmienky - jednostranný úkon banky o tom, že si toto právo uplatňuje. Dôležité tiež je, že podľa dohodnutej úpravy splatnosť zosplatneného dlhu nastala až 10-ty deň po doručení spomenutého oznámenia banky. Nie v deň nasledujúci po tej - ktorej splátke, pri ktorom nastalo omeškanie. Toto sú fakty, ktoré pri rozhodovaní zohľadnil aj súd prvej inštancie a aj odvolací súd, ktorí správne vychádzali z príslušného oznámenia právneho predchodcu žalobcu zo dňa 18. 03. 2015. Odklon od rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/268/2020 objektívne nenastal; dané rozhodnutie rieši otázku zosplatnenia splátok v nadväznosti na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v zákonnej rovine. Tvrdenie žalovaných, že k zosplatneniu dlhu došlo 25. 08. 2014 nemá oporu v dokazovaní a ani v žiadnom závere konajúcich súdov. Žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaných odmietol ako neprípustné, prípadne aby toto dovolanie zamietol ako nedôvodné. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň aj dôvodné.

8. Žalovaní prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že im odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

10.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Prípustnosť dovolania z hľadiska § 420 písm. f) videli žalovaní v nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

12. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

13. Aj judikatúra ESLP vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 04. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, so zvyklosťami, s právnymi názormi a vyhlásením a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 09. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91).

14. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je zákonne ukotvené v § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Dovolatelia konkrétne namietali, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenie § 393 ods. 2 CSP, keďže z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je možné zistiť, z akého dôvodu považoval nárok žalobcu v časti sumy 14.970,12 eur s príslušenstvom za včas uplatnený, a to napriek právnemu názoru vyslovenému dovolacím súdom v tejto veci v bode 37. odôvodnenia, podľa ktorého „... keďže žalovaní sa dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 24. 05. 2014 a nasledujúcim dňom po uplynutí trojmesačnej doby (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), t. j. dňa 25. 08. 2014 sa žalobca mohol po prvýkrát domáhať na súde svojho práva (pre nesplnenie uvedenej splátky sa stal splatným celý dlh), čo znamená, že deň 25. 08. 2014 je začiatkom plynutia premlčacej doby práva požadovať zaplatenie celého dlhu." Uvedený záver odvolací súd následne premieta do konštatácie, že „žalovaní sa dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 24. 05. 2014, a tak prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby je deň 25. 08. 2014, čo je deň začiatku plynutia premlčacej doby a práva žalobcu požadovať splnenie celého dlhu", pričom zároveň vychádza zo skutočnosti, že žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 19. 03. 2018. V tejto časti však z odôvodnenia napadnutého rozsudku absentuje uvedenie, pod ktoré ustanovenie právneho predpisu upravujúceho dĺžku premlčacej doby odvolací súd súdenu vec podriadil.

16. Odvolací súd poukázal na právny názor vyslovený v bode 31. odôvodnenia svojho rozhodnutia, podľa ktorého sa žalovaní dostali do omeškania so splátkou splatnou dňa 24. 05. 2014, a tak prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby je deň 25. 08. 2014, čo je deň začiatku plynutia premlčacej doby a práva žalobkyne požadovať splnenie celého dlhu. Keďže žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 19. 03. 2018, nárok žalobkyne spočívajúci v omeškaných splátkach od 25. 02. 2014 do 25. 08. 2014 v sume 1.666,56 eura vyhodnotil ako premlčaný ($7 \times 238,08 \text{ eura} = 1.666,56 \text{ eura}$) [pozri bod 38. odôvodnenia odvolacieho rozsudku].

17. Z § 388 CSP vyplýva, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

17.1. Možnosť zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie je vlastnosťou apelačného opravného systému, vrátane systému neúplnej apelácie, na ktorom je založené odvolacie konanie v sporovom konaní. Pokiaľ nie je možné rozhodnutie potvrdiť, pretože odvolanie je úplne alebo sčasti dôvodné a zároveň nie sú dané dôvody na jeho zrušenie, je povinnosťou odvolacieho súdu preskúmať skutkovú aj právnu stránku veci a meritórne rozhodnúť.

17.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP musí odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, ako ich vyhodnotil, ako aj zistený skutkový stav a právne posúdenie veci. Ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu musí obsahovať aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

17.3. Podľa § 393 ods. 3 CSP, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie jeho rozhodnutia musí obsahovať dôkladné vysvetlenie tohto odklonu.

17.4. Aj v konaní pred odvolacím súdom je nevyhnutné dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia, a to najmä v prípade, ak odvolací súd mení rozsudok súdu prvej inštancie alebo ho potvrdzuje z iných dôvodov. Odvolací súd je povinný podať výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať vysvetlenie všetkých rozhodujúcich skutočností, ako aj myšlienkový postup súdu pri prijímaní právnych záverov. Uvedené platí o to viac v prípade, ak sa odvolací súd odchyľ od skutkových zistení súdu prvej inštancie - vtedy musí byť z odôvodnenia jeho rozhodnutia jednoznačne zrejmé, na základe akých dôkazov a úvah dospel k odlišným skutkovým záverom.

17.5. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia absentuje zrozumiteľné a jasné vysvetlenie, prečo považoval za premlčané iba niektoré splátky. Rozhodnutie v tejto časti neobsahuje žiaden výklad aplikovanej právnej normy. Dovolací súd konštatuje, že ak odvolací súd citoval záväzný právny názor dovolacieho súdu uvedený v zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2020 z 29. novembra 2022 a následne bez bližšieho odôvodnenia posudzoval premlčanie len vo vzťahu k siedmim splátkam od 25. augusta 2014 do 25. februára 2015, dovolatelia opodstatnene namietajú nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

18. Taktiež dovolatelia opodstatnene namietali, že pokiaľ odvolací súd rozhodol o priznaní úrokov z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 14.970,12 eura od 21. decembra 2017 do zaplatenia, pričom súčasťou priznanej istiny bol aj zmluvný úrok vo výške 1.497,95 eura, v tejto časti absentuje primerané odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia nie je možné vysledovať, prečo súd priznal úroky z omeškania aj z už existujúceho zmluvného úroku. Dovolací súd preto konštatuje, že aj v tejto časti ide o nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, a preto je dovolanie žalovaných v tejto otázke opodstatnené.

19. Žalovaní tiež poukázali na bod 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd ich argumentáciu, že uhradili po vyhlásení predčasnej splatnosti sumu vo výške 7.900 eur prihliadol len čiastočne, keď zohľadnil len sumu 2.900 eur. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z ktorého listinného dôkazu mal odvolací súd za preukázané, že by právnemu predchodcovi žalobcu žalovaný 1/ skutočne podal žiadosť o preúčtovanie sumy vo výške 5.000 eur na iný úverový účet. V tejto časti dovolatelia namietali nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, keďže sa nevysporiadal s listinným dôkazom a neprihliadol na vykonané úhrady. Výtýkali odvolaciemu súdu, že nereagoval na odvoláciu námietku žalovaných.

19.1. Odvolací súd konštatoval „Námietku žalovaných... že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uhradili právnemu predchodcovi žalobcu na úverový účet č. XXXXXXXX týkajúci sa predmetnej úverovej zmluvy ...dňa 02. 05. 2016 sumu 5.000 eur), na čo súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí neprihliadol, vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne dôvodnú. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že žalovaní túto svoju obranu len tvrdili a vôbec nepreukázali úhradu uvedených platieb. Žalobca úhradu sumy 5.000 Eur dňa 02. 05. 2016 na úverový účet č. XXXXXXXX potvrdil, avšak zároveň uviedol a aj vydokladoval skutočnosť, že uvedená suma bola z predmetného účtu na žiadosť žalovaného v 1. rade preúčtovaná na iný úverový účet, ku ktorému však informáciu z dôvodu bankového tajomstva nemohol

poskytnúť (č.l. 92 a 93). Uvedenú skutočnosť konštatoval aj súd prvej inštancie v odseku 13. napadnutého rozhodnutia. Takže na uvedenú sumu nebolo možné prihladiť" (bod 39. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

19.2. Dovolací súd konštatuje, že námietky žalovaných, že úhrady po vyhlásení predčasnej splatnosti neboli riadne zohľadnené, boli súdom vyhodnotené ako čiastočne dôvodné, pričom odvolací súd primerane objasnil dôvody, prečo na sumu 5.000 eur nebolo možné prihladiť. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto časti podľa dovolacieho súdu poskytuje dostatočný a logicky prepojený opis skutkového stavu a jeho hodnotenia, nevykazuje v tejto časti arbitrárny charakter.

19.3. Pokiaľ dovolatelia v uvedenom kontexte namietajú hodnotenie dôkazu, dovolací súd zdôrazňuje, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

19.4. Najvyšší súd dodáva, že pokiaľ uvedená námietka smeruje k právnemu posúdeniu, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd prvej inštancie a odvolací súd v tejto časti dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v zásade nepatrí ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

20. Dovolací súd konštatuje, že uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľmi (body 18. a 19.) majú v danom prípade za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalovaných procesne prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a dovolatelia v ňom dôvodne namietajú nimi uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože im týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil rozsudok v napadnutom výroku I. vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 a § 390 CSP). Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neposudzoval.

22. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu.

23. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 1 a 3 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.